

Rejtély

Kata bizonytalanul nézett szét a helyéről ülve. Körülötte az ügyfélszolgálati térben mindenki lázasan a reggeli dolgát tette: a beérkező e-maileket bújta, az előző napi iratokat iktatta, vagy az újonnan megjelenő törvényeket tanulmányozta. Semmi különöset nem tapasztalt. Mégis az a furcsa érzés nem hagyta nyugodni, ami már azóta vele volt, hogy elindult otthonról. Nem eresztette, mint valami nem létező viszketés, a bőre alá kúszott. Kényelmetlenül feszengett a székén.

Próbált ő is a feladataira koncentrálni. Hogyne próbált volna! Tudta, ha most nem végez ezekkel a dolgokkal, akkor később már nem lesz rá ideje. Az ügyfélszolgálati ajtó kinyitása után már semmire nincs idő. Az emberek csak úgy jönnek folyamatosan, mintha soha nem akarnának elfogyni. Néha eltűnődött, honnan jön ez a sok ember. Szinte minden intézhető már elektronikusan, néhány dolog telefonon is. Mégis minden nap tele van az ügyfélváró.

Két teljes percig bírta, hogy a képernyőn megjelenő levélre figyeljen. Aztán újra elkezdete érezni. Valami hiányzik. Továbbra sem tudta mi, de ezt az érzést nem lehetett semmi mással összekeverni.

Körül nézett az asztalán. Úgy tűnt minden a helyén van. Tollak. Pipa. Nyomtatványok. Pipa. Bélyegzők. Pipa. A képernyőn több példányban megnyitva a rendszer, hogy gyorsan tudjon dolgozni. Pipa. Minden úgy van, ahogy megszokta.

Biztos csak a képzelete játszik.

– Minden rendben van? – kérdezi Gitta, a szomszédja.

– Persze, miért kérdezed?

– Nem tudom, olyan furcsa vagy – mondja, miközben a szeme gyorsan végigfut rajta.

Kényelmetlenül feszeng, de nincs ideje tovább töprengeni ezen, fél kilencet mutat az óra, az ügyfelek kezdenek beszállingózni.

Ujja kicsit megreteg, miközben a hívógombot megnyomja. Próbálja a fejéből kiűzni ezt a zavaró gondolatot, de az úgy viselkedik, mint a füledbe bekúszó dallam, és nem ereszt.

– Jó napot! Miben segíthetek? – kérdezi az elé leülő idős hölgytől.

– Jaj, de jó, hogy maga az ismét! – kiállt fel a néni.

Jobban szemügyre véve Kata is felismeri az ügyfelet tegnapról. Mit is intézett?

– Tegnap rossz csekket kaptam, kedveském!

Elé tolja a sárga befizetési bizonylatot. Tényleg! Gépkocsi- ügyben járt itt! Megnézi a csekket, de nem lát rajta semmi különöset. Biztosan tudja, hogy a nevet és az összeget is leellenőrizték.

– Miért gondolja, hogy rossz?

– Nekem nem gépjárművet kell fizetnem, hanem súlyadót! Nem baj, hogy elrontotta, mindenki hibázhat! – teszi hozzá elnéző mosollyal.

Kata magában nagyot sóhajt. Hányszor hallotta már ezt! De erőt vesz magán, és újra elmondja a sablon szöveget.

– Jó, akkor befizetem ezt. De biztos, hogy nem lesz gond? Nem akarok tartozni!

Kata óriási türelemmel megnyugtatja, de közben már az ügyfélhívót lesi. Tíz várakozó. Sietni kell, különben úszik a várakozási idős statisztika.

– Köszönöm kedveském! Olyan segítőkész mindig – köszön végre el a néni.

– Szívesen! Viszontlátásra!

– Olyan másmilyen ma. Rossz napja van?

Na, tessék! Már pont elfelejtette, de most újra eszébe juttatták. Tétován végig simít a haján, egy elszabadult kósza tincset betúr a füle mögé, de amúgy nem érez semmi különöset.

– Köszönöm a kérdést, minden rendben van – válaszolja udvariasan.

Végre elment, és már hívhatja is a következőt. De most már nincs megállás. Nem megy ki a fejéből, alig tud koncentrálni.

A harmadik után nem bírja tovább, és gyorsan elszalad a mosdóba. Kíváncsian néz bele a tükörbe. A szokásos kép fogadja. De mégsem! Közelebb hajol. Igen! Megvan! Hogyhogya nem tűnt fel neki korábban? Ez a legfontosabb dolog egy ügyfélszolgálaton. Megkönnyebbülve megy vissza a helyére most, hogy megoldódott a rejtély. Arcán már ott virít a hiányolt mosoly.